

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσεύας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησις . . . . . δρ. 8.—	Ἔτησις . . . . . φρ. 10. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ῃν ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐκδοτῶν. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένως ἐκτῶν Α' καὶ Β' περιόδου τμηθέντα ἑκάστου λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφημερίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Χαγιάσιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1917 Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 15

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Μία ἐφεύρεσις τοῦ μηχανικοῦ.—Ἀναχώρησις γὰρ τὸ βουνό.—Τὸ ὄραμα.—Ἐδαφος ἡρωιστικῶδες.—Φασίανος «τραγοπᾶνος».—Τὸ πρῶτον ὄροπέδιο.—Διαπνεύσεις.—Ἡ κορυφὴ τοῦ μύθου.

ἠλιακὸς ἀκτίνες καὶ νᾶναγλέξη λίγα βρῶα ξερά.

Ὁ ναύτης ἐκύτταξε τὸ μηχανήμα, ἐκύτταξε ὑπερὰ τὸν μηχανικὸν καὶ δὲν εἶπε λέξι. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἔλεγε πολλά. Γι' αὐτόν, ἂν ὁ Κύρος Σμιθ δὲν ἦταν θεός, ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀνθρώπου...

Ὅταν ἐπιπέλους κατάφερε νὰ μιλήσῃ, ἐβόνησε:

— Γράψτε τὸ αὐτό, κύριε Σπλιεττ,

γράψτε τὸ γρήγορα στὰ χαρτιά σας!

— Τὸ ἔγραψα! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

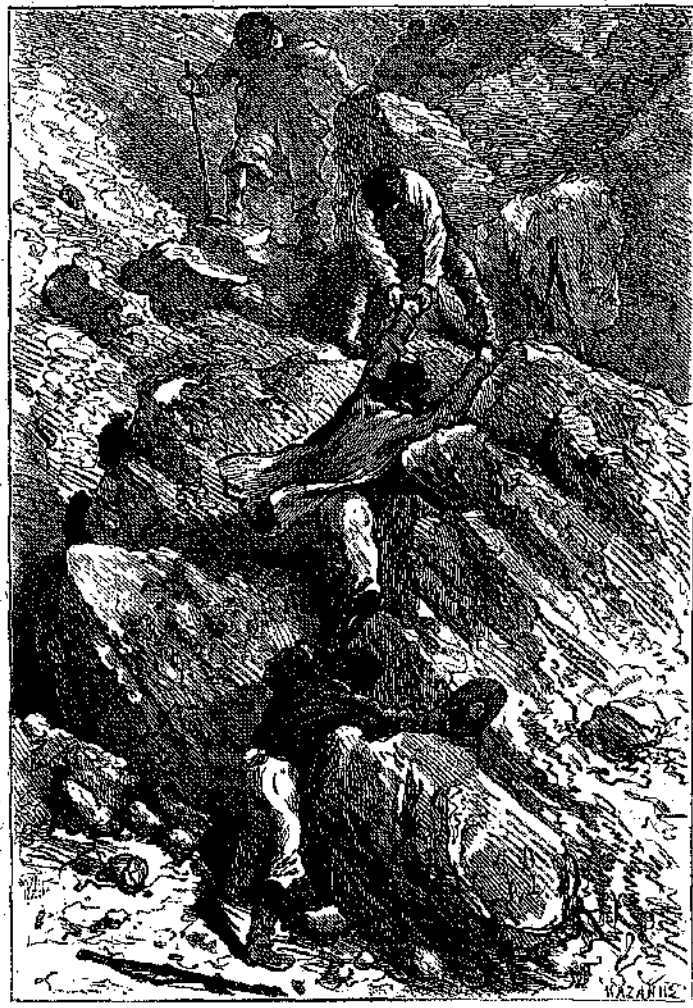
Ὅστερα ὁ ναύτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Νάβ, ἐτοίμασε τὴ σούβλα καὶ ὁ ὑδρόχοιρος, μαθημένος καὶ καλὰ καθαρισμένος, ἐψήθηκε γρήγορα σὰν γουρουνάκι τοῦ γάλακτος, μπροστὰ σὲ δυνατὴ καὶ ὠραία φωτιά.

Τὰ Καμίνια εἶχαν ξαναγίνῃ κατοικῆσιμα, ἔχει μόνο γιατί τὸ τζακι ἐξέ-

στάνει τὰ «δωμάτια», ἀλλὰ καὶ γιατί βουλώθηκαν πάλι, μὲ πέτρες καὶ μὲ ἄμμο, ἔλα τὰ ἀνοίγματα.

Ὁ μηχανικός, βλέπετε, καὶ ὁ ρεπόρτερ εἶχαν χρησιμοποίησιν καλὰ τὴν ἡμέρα τους. Ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε ἀναλάβῃ ἐντελῶς καὶ εἶχε δοκιμάσῃ τὴ δύναμί του μὲ μιὰ ἀνάβασιν στὴν κορυφὴ τοῦ γρανιτινοῦ τοῖχου. Ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκείνο ὄροπέδιο, τὸ μάτι του, γυμνασμένο νὰ λογαριάζῃ ὕψη καὶ ἀποστάσεις, ἐκύτταξε πολλὴν ὥρα τὸ μεγάλο βουνό, ὅπου θάνεβαιναν αὐριο. Τὸ βουνό αὐτό, σὲ ἀπόστασι ἕξη περίπου μιλίων πρὸς τὰ βορειοδυτικά, τοῦ ἐράνη ὕψηλόν ὡς τρεισήμισιν χιλιάδες πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης. Ἐπομένως, τὸ μάτι τοῦ παρατηρητοῦ, ἀπὸ τὴν κορυφὴν του, θὰ μπορούσε νὰ ἰδῇ ὁλόγυρα, σὲ ἀκτῖνα πενήντα χιλιάδων μιλίων τουλάχιστον. Ἦταν λοιπὸν πιθανόν, ὅτι θὰ ἔλυτο εὐκόλῃ τὸ πρόβλημα «νῆτος ἢ ἡπειρος», καὶ ὁ Κύρος Σμιθ, ἔχει χωρὶς λόγον, τὸ θεωροῦσε σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα.

Ἐφαγαν καλὰ. Τὸ χρέας

«Ἐβαλοκλήθησαν τὸ δύσκολο ἀντίβασμα...» (Σελ. 118, στ. γ')

τοῦ ψητοῦ ὑδρογούρου βρέθηκε εξαίρετο. Τὰ φάγωσι μὲν φύκια καὶ τὰ κουκουνά- ρια ἐπιπλήρωσαν αὐτὸ τὸ δειπνο, μάλ- λον σιωπηλὸν, γιὰ τὸ μηχανικὸς, συλλο- γιζόμενος ταῦτα ἀνά σφῆρα, δὲν μιλοῦσε πο- λὺ. Μία ἢ δύο φορές, ὁ Πέγκροφ ἔδο- κίμασε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἐπρεπε νὰ κάμει, ἀλλὰ ὁ Κύριος Σμιθ μόλις τοῦ ἀποκρίθηκε, κινῶν τὸ κεφάλι:

— Αὔριο... αὔριο... Βλέποντας καὶ κἀνωνας.

Μετὰ τὸ δειπνο, ἔρριξαν στὸ τζάκι κί' ἄλλα ξύλα καὶ κοιμήθηκαν ὄλοι, ἀ- κόμη κί' ὁ πιστὸς Τόκ, ὕπνο βαθύ. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν ἐκείνη νύκτα καὶ τὸ πρωῖ—29 Μαρτίου,— ἐ- ξύπνησαν φρέσκοι καὶ καλοδιάθετοι νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ θὰ ὠ- ριζε τὴν τύχη τους.

“Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώ- ρησι. Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ ψητοῦ ἔφθανε γιὰ νὰ θρέψῃ μιὰ ἡμέρα ἀκόμη τοὺς ναυαγούς. “Ἐπειτα, ἠλπίζαν πάντα ὅτι καί θὰ εὐρισκῶνται καὶ στὸ δρόμο. Κ' ἐ- κπειθῆ τὰ γυαλιὰ εἶχαν ξαναμπῆ στὰ ρολόγια τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ ρεπόρ- τερ, ὁ Πέγκροφ ἔκαψε κἀλί λίγο πανί, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ ὄσκα.

Στῆς ἑπτὰ καὶ μισή, οἱ ἔξερουνηταί, ὠπλισμένοι μὲ μπαστούνια, ἐξεκίνησαν. Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Πέγκροφ, τὸ καλ- λίτερον θάταν νὰ πάρουν τὸν ἴδιον δρόμο, ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ νὰ γυρίσουν ἀπ' ἄλ- λην. “Ἐπειτα ἦταν κί' ὁ συντομώτερος γιὰ νὰ φθάσουν στὸ βουνό. “Ἐστρίψαν λοιπὸν στὸν ἀγκῶνα καὶ πῆραν τὴν ἀρι- στερῆ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὡς ποῦ βρῆ- καν τὸ μονοπάτι, ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ στὸ δάσος οἱ γθεσνοὶ κυνηγοί. “Ἀπὸ ἐκεῖ, στῆς ἑννιά, ἔφθασαν στὴ δυτικὴ ἀκρῆ τοῦ δάσους.

“Ὡς τώρα τὸ ἔδαφος, ὄχι πολὺ ἀνώ- μαλο, βαλτωδὲς πρώτα, ξερὸ καὶ ἀμ- μῶδες ὕστερα, ἀνηρόριζε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Μερικὰ ζῶα, περὶτρομα, φά- νηκαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχουν μέσα στουὺς θάμνους. Ὁ Τόκ τὰ κυνηγοῦσε, ἀλλὰ ὁ κύριός του τὸν ἐφώναζε, γιὰ τὸν δὲν ἦταν ὦρα γιὰ κυνηγί. “Ἀργότερα βᾶδλεκαν. Πρὸς τὸ παρὸν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐνδιέφερε τὸν Κύριον Σμιθ, ἀπὸ τὸ βουνὸ ὅπου ἐβιάζετο νὰ φάσῃ.

Στῆς δέκα, ἐσταμάτησαν γιὰ λίγα λεπτά. “Ἀμα βγῆκαν ἀπὸ τὸ δάσος, τ' ὄρογραφικὸ σύστημα τῆς χώρας παρου- σιάσθηκε στὰ βλέμματά τους. Τὸ με- γάλον βουνὸ ἐσχηματίζετο ἀπὸ δύο κῶ- νους. Ὁ πρῶτος, δύομιση περὶπου χι- λιάδες πόδια ψηλός, εἶχε κατὰ παράξενον ριζοδούνα, ποῦ διεκλαδίοντο σὺν μα- κρόνυχον δάκτυλῳ ἐνὸς πελωρίου ποδιοῦ ἀρπακτικοῦ, στηριζόμενον στὸ ἔδαφος. “Ἀνάμεσα στῆς ἀντηρίδος αὐτῆς, ἔχα- σκάν τὸσες στενὰ κοιλάδες, καταπρά-

σινες ἀπὸ δένδρα, ποῦ τὰ τελευταῖα σκαρφάλωναν ὡς τὰ μισὰ τοῦ πρώ- του κῶνου. “Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τ' βλά- στησις εἶταινε τοῦ ἵγνην στὸ βορειοκα- τολικὸ μέρος τοῦ βουνοῦ, ὅπου κατὰ σχισμάδες, ἀρκετὰ βαθειές, μακτυροῦ- σαν ἐπὶ ἀπὸ ἐκεῖ θάτρεξε κάποτε λάβα.

“Ὁ δεύτερος κῶνος, ἀκκουμπισμένος στὸν πρῶτον καὶ κάπως στρογγυλευτός στὴν κορυφή, ὑψώνετο λιγακί στραβά. “Ἐμοιαζε σαν ἕνα παλῶριον στρογγυλὸ καπέλλο, φορεμένο «στ' αὐτὴν» κ' εἶται- νετο καμωμένος ἀπὸ γυμνὸ χῶμα, ποῦ τὸ διαπερνοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κοκκινω- ποὶ βράχοι.

Στὴν κορυφή τοῦ δευτέρου αὐτοῦ κῶ- νου ἐπρεπε νὰ φθάσουν κί' ὁ καλλίτε- ρος δρόμος γι' αὐτὸ θάταν ἡ ράγες τῶν ἀντηρίδων.

— Εὐρισκόμεθα 'ς ἔδαφος ἡραισιτωῶ- δες, εἶχε πῆ ὁ Κύριος Σμιθ.

Κ' οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ πίσω του, ἀρχισαν νὰνεβαίνουν σιγὰ - σιγὰ τὴ ράχη ἐνὸς ριζοδούνοῦ, ποῦ ὠδηγοῦσε στὸ πρῶτον ὄροπέδιον.

“Ἀκατάστατο, ἀναστατωμένο τὸ ἔ- δαφος ἐκεῖνο ἀπὸ κλυτωνικὰς ἐνέρ- γειας, παρουσία' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀρατὰ, μερικὰ δένδρα κωνοφόρα, ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα, ποῦ παρακάτω στὰ στενὰ φα- ράγγια, ἐσχηματίζαν συστάδες πυκνῆς, ἀδιαπεραστες ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνης.

“Ὁ Χάρμπερτ παρατήρησε καὶ κατὰ ἴγνην, ποῦ μακτυροῦσαν τὴ διάβασι με- γάλων ζῶων, θηρίων ἢ ἄλλων.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν τάχα αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ τοὺς πατήσουμε τὰ οἰκόπεδά τους; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ ὁ ρεπόρτερ, ποῦ εἶχε κυνηγήσῃ τίγρεις στῆς Ἰνδίας καὶ λέοντες στὴν Ἀφρική, ἀποκρίθηκε:

— Ἐλπίζω νὰ τὰ βγάλωμιν πέρα καὶ μί' αὐτὰ. Γιὰ τὴν ὦρα, ὡς ἔχωμιν τὸ νοῦ μᾶς!

Σιγὰ - σιγὰ ἀνέβαιναν. Ὁ δρόμος τους ἐμάκραινε ἀπὸ τὰ στριφογυρίσματα καὶ τὰ ἐμπόδια, ποῦ δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ προχωροῦν ἴστα. Κάπου - κάπου μάλι- στα, ἢ συνέχεια ἐκόδοτο ἄξοφρα κ' οἱ ἀναβάτες εὐρίσκοντο στὸ χεῖλος ἐνὸς βαράθρου, ποῦ ἐπρεπε νὰ τὸ παρακάμ- ψουν, δηλαδὴ νὰ γυρίσουν πίσω, ὡς ποῦ νὰ βροῦν ἕνα βατὸ μονοπάτι. “Ἔτσι ἔκαναν διπλὴ ὦρα καὶ διπλὸ κόπον.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ προγευματίσουν ἐπὶ ρίζῃ ἐνὸς ἔλα- του, κοντὰ 'ς ἕνα ρυάκι, ποῦ ἐπερτε μὲ μικροὺς καταρράκτες, εὐρίσκοντο στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ὡς τὸ πρῶτον ὄροπέδιον. Δὲν θάφρασαν λοιπὸν ἐκεῖ παρὰ τὸ βράδν.

“Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ θάλασσα ἐ- φαίνετο πλατύτερα. Τὸ δεξιὸν ὁμῶς μυ- τερὸ ἀκρωτήρι δὲν τοὺς ἄφινε νὰ ἴδωσιν ἀν' ἡ ἀκρογιαλιὰ ἐνώνετο μὲ χαμμιά

ξηρὰ ἀπὸ πίσω. “Ἀριστερά, τὸ μάτι ἐ- φθανε λίγα μιλιά μακρύτερα. “Ἄλλὰ κ' ἐκεῖ ἐμπόδιζτο ἀπὸ τὴν ἀκρότομη ράγην μιὰς ἀντηρίδος τοῦ κεντρικοῦ κῶ- νου. Τὸ πρόβλημα ποῦ ἀπασχολοῦσε τὸν Κύριον Σμιθ, θὰ ἔλυετο ἀπὸ πολὺ πῆ ψηλά.

Στὴ μία, ξανάρχισαν τὸ ἀνάβαμα. “Ἀναγκάσθησαν νὰ λοξεύσων δεξιὰ καὶ νὰ μπουῦν 'ς ἐν' ἀρκετὰ πυκνὸ δάσος. “Ἐκεῖ, 'ς τὰ δένδρα, εἶδαν νὰ πετοῦν πολ- λά ζευγάρια «ἀλεκτροσειδῶν», ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν φασιανῶν. “Ἦταν «τρα- γοπάνες», στολισμένοι μὲ σαρκῶδη λει- ριά, κορματωμένα στὸ λαιμὸ τους καὶ μὲ δύο μικρά, κυλινδρικά κέρατα, φε- τραμένα πίσω ἀπὸ τὰ μάτια τους. Τὰ θηλυκὰ ἦταν στακτερά τάρσενικὰ ὁμῶς εἶχαν λαμπρὸ κόκκινον πτέρωμα μὲ ἄσ- κρες πικίτσες. Μὲ μιὰ πετριὰ, ὁ Γε- δεῶν Σκίλεττ ἐσκότωσε ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιὰ, ποῦ ὁ Πέγκροφ, παινασμένος ἀπὸ τὸ δρόμ, τὰ κῦτταζε μὲ λαιμαργία.

“Ἀφοῦ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δάσος, οἱ ἀ- νοβάτες, κἀνωνας σ κ ἄ λ α ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, σκαρφάλωναν σὲ μιὰ πλαγιὰ σχεδὸν κατακάθετη κ' ἔφθασαν 'ς ἐν' ἀ- νώτερον στρώμα, γυμνὸ σχεδὸν ἀπὸ δέν- δρα. “Ἀκολούθησαν τῆς κορδέλλης, τὰ λοξὰ βρομάκια ποῦ ἔκαναν πῆ βρατῆς τῆς ἀπότομης ἐκεῖνης πλαγιῆς, καὶ τώρα ἐπρεπε νὰ προσέξῃ κληθένας ποῦ πατοῦ- σε τὸ πόδι του. Ὁ Νὰβ κί' ὁ Χάρ- μπερτ πῆγανιν μπροστά, ὁ Πέγκροφ πίσω, καὶ στὴ μέση τους ὁ Κύριος Σμιθ καὶ ὁ Σκίλεττ. “Ἐξάφρα ὁ ναύτης ἐ- φώναξε:

— Νὰ καὶ πρόβατα!

“Ὅλοι ἐστάθησαν καί, σὲ ἀπόστασι πενήντα σχεδὸν βηματίων, εἶδαν πέντε - ἕξ ἡ ζῶα μεγαλόσωμα, μὲ κέρατα γυ- ρισμένα ἀπὸ πίσω, πλατιά στῆς ἀκρῆς, καὶ μὲ βασύμαλλες προβίες, ξανθωπῆς.

Δὲν ἦταν ὁμῶς πρόβατα συνειθισμένα, ἀλλὰ ἕνα εἶδος, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ἀ- παντᾶται μόνον στὰ ὄρενα μέρη τῶν εὐ- κράτων χωρῶν.

— Ἐχουν μπουτῖα καὶ κοτολέτες; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

— “Ε, τότε εἶνε πρόβατα!

“Ἀκίνητα ἀνάμεσα στῆς πέτρες, τὰ κε- ρατοφόρα ἐκεῖνα ἐκύτταζαν ἐκπληκτὰ, σὰ νᾶδλεκαν ἀνθρώπους γιὰ πρώτη φορὰ. “Ἐπειτα, σὰ νὰ τάκιετο φόβος ξαφνικά, χάθησαν μὲ πηδήματα.

— Καλὴ ἀντάμωσι! στὸ γυρισμὸ! τοὺς ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, μ' ἕνα κω- μικὸ ὄφος, ποῦ τοὺς ἔκαμε ὄλους νὰ γε- λάσουν.

“Ἐξακολούθησαν τὸ δύσκολον ἀναίθα- σμα. Σχηρὰ ἀπαντοῦσαν ἴγνη λάβας, ποῦ εἶχε πῆξῃ μὲ ἀλλόκοτα σχήματα. Μικρὰ λακκώματα ἐκόδοι ἀλλοῦ τὸν δρόμον, ποῦ ἀκολουθοῦσαν οἱ ἀναβάτες

καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ λοξοδρομοῦν. “Ὅσο ἐκληθίαζαν τὸ ὄροπέδιον, τόσο ἡ δυσκολία ἐμεγάλωναν. Στῆς τέταρτες, εἶχαν περάσῃ καὶ τὴν τελευταῖα ζώνη τῶν δένδρων. Δὲν ἀπαντοῦσαν πιά παρὰ μερικὰ ἴσχηρὰ καὶ καχεκτικὰ πευκάκια. Ἐπιτυχῶς, ὁ καιρὸς ἦταν ὠραῖος, ἢ ἀ- τμόσφαιρα ἡσυχὴ, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς. Γαλήνη ἐβασίλευε γύρω τους. Δὲν ἐ- βλεπαν ὁμῶς τὸν ἥλιον, κρυμμένο ἐκεῖνη τὴν ὦρα πίσω ἀπὸ τὸν ὑψηλότερον κῶνον, κρὺ ἔφαρτε τὸν μισὸν δυτικὸν ὄριζοντα κί' ἀκλωνε τὴν γιγαντιαία σκιά του ὡς τακρογιάλι,—μιὰ σκιά ποῦ τόσον μεγα- λωνε, ὅσο χαμηλώνε τὰστρο τῆς ἡμέρας.

Πεντακόσια μόνον πόδια ἐχώριζαν τότε τοὺς ἀναβάτες ἀπὸ τὸ ὄροπέδιον, ὅπου ἡ- θελαν νὰ φθάσουν γιὰ νὰ διανυκτερεύ- σουν. “Ἄλλὰ τὰ πεντακόσια ἐγένοντο τουλάχιστον δύο χιλιάδες, ἀπὸ τοὺς ἐ- λιγμούς, τὰ ζιγ - ζαγ ποῦ ἐπρεπε νὰ κάνουν. Γι' αὐτὸ εἶχε νυκτώσῃ καλά, ὅταν ἔφθασαν ἐπιτέλους, κατακουρασμέ- νοι ἀπὸ ἀνάβαμα ἑπτὰ ὀλοκληρῶν ὠρῶν.

“Ἐπρεπε νὰ ξεκουραθοῦν, νὰ φάγουν, νὰ κοιμηθοῦν. “Ἀνάμεσα στοὺς βράχους τοῦ ὄροπέδιου, εὐκόλῃ βρέθηκαν ἕνα ἄσυλο. “Ἡ καύσιμη ὕλη δὲν ἀρθνοῦσε μ' ἰκανοῦ- σαν ὁμῶς νὰνάψουν φωτιὰ μὲ κατὰ βρία καὶ ξεροκλαδά θάμνων, ποῦ ἐφύτρω- ναν σὲ μερικὰς ἀκρες. Κ' ἐνῶ ὁ ναύτης ἐτοίμαζε τὸ τζάκι του, μὲ πέτρες ποῦ τῆς τοκοθετοῦσε γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ, ὁ Νὰβ καὶ ὁ Χάρμπερτ πῆγαν νὰ φέρουν ξεροκλαδά. “Ὅταν ἐγύρισαν, ὁ Πέγκροφ ἐτύγκρουσε δύο χαλίκια, τὸ καμένο πανί δέχθηκε τῆς σπῆθης ποῦ ἐβγαλαν, τὰ χόρ- τα ἀναφαν καὶ σὲ λίγο, μὲ τὸ φύσημα τοῦ Νὰβ, ἀναδόθηκε μιὰ δυνατὴ φλόγα, προ- στατευομένη ἀπὸ τοὺς βράχους.

“Ἡ φωτιὰ αὕτη δὲν εἶχε ἄλλο σκο- πὸ, παρὰ νὰ κολεμήσῃ τὴν ψυχρὴν κἀ- πὼς θερμακρασία τῆς νύκτας δὲν θὰ τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ ψύξιμον τοῦ φασιανοῦ, ποῦ τὸν ἐφύλαξαν γι' αὖ- ριο. “Ἐδείπνησαν μ' ὅ,τι τοὺς ἔμενε ἀπὸ τὸν ὑδρογούρον καὶ μὲ λίγα κουκουνάρια. Στῆς ἑξῆμισιν ὄλα εἶχαν τελειώσῃ. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

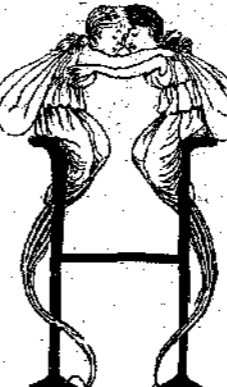
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπον]

Μία φορὰ κί' ἕναν κοιδρὸ, Φίδι τὸ φαρμακερὸ Ἀλεποῦ καθὼς τὸ βλέπει Ποῦ ταξίδευε μ' ὄμοι Κατὰ τὴν νεροσυρμὴ Σὲ θυμῶν ἀγκαθερὸ, Ἄδει γελώντας: — “Ἐγὼ λέω! Σὲ Κωφάβι τετοιο μέσα Τέτοιους Καπετάνιους πᾶρπει! “Ὅπου τρέχει καὶ ἀρμενίζει Τοῦ κοιδροῦ ὁ κακὸς τοῦ ἀξίζει! ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΑΦΑΙ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

“Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σὲς ἔδωσε προ- χθὲς μερικὰ ἀ- ποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Ὀδοιπό- ρον» περὶ Θεοῦ, ψυχῆς καὶ καθη- κόντων τοῦ ἀν- θρώπου. Πρὸ ὀ- λίου καιροῦ, ἐ- γὼ σᾶς ἔδωσα μιὰ περίληψιν τοῦ «Πρά- σινου Ραβδίου», ποῦ πραγματεῦεται τὰ ἴδια μεγάλα ζητήματα. Καὶ πιστεῦθε, ὅτι θὰ προσέξωμιν στὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν ἰδεῶν τοῦ Σούτσου καὶ τοῦ Τολ- στοῦ. Ὁ «Ἕλλην ποιητής», ποῦ ἐγραφε τὸν «Ὀδοιπόρον» τὸ 1827, ἐπέκτετο ὅπως ὁ Ρώσος φιλόσοφος, ποῦ ἐγραφε τὸ «Πράσινον Ραβδί» μόλις χθὲς. Κί' ὁμῶς λέγει αὐτός, ὅτι ὁ ἀνθρώπος κατα- νοεῖ τὸν προορισμὸν τοῦ ἄμα πεισθῆ ἐν- δομύχως ὅτι τὸν ἐστειλε στὸν κόσμον ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κάνη τὸ θέλημά του, καὶ ὅτι εἶνε εὐτυχῆς μόνον ὅταν τὸ κάνη, ἔτσι κ' ἐκεῖνος λέγει, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀνή- κει στὸ Σύνπαν, ὅτι εἶνε πολίτης τῆς μεγάλης Πάλας τοῦ Θεοῦ, τῆς «γενι- κῆς πατρίδος», καὶ ὅτι ὁ μόνος του, ὁ κύριος σκοπὸς πρέπει νὰ εἶνε ἡ «τά- ξις» τῆς μεγάλης αὐτῆς Πάλας. Τὰ ἴδια πράγματα, μὲ ἄλλα λόγια. Ὁ Σούτσος τελειώνει μὲ τοὺς στίχους:

“Ἄλλὰ τί ἄλλο σημαίνει αὐτὸ, παρὰ ὅτι παντοῦ καὶ πάντα ὁ ἀνθρώπος πρέ- πει νὰ κάνη τὸ καθήκον του, ποῦ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀψηφῶν κάθε θυ- σία, κί' αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον τοῦ σώματος; Τὸ ἴδιον δὲν ἔνοστο κί' ὁ Τολ- στοῦ, ὅταν λέγῃ κάπου στὸ «Πράσινον Ραβδί», ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος ὁδηγεῖ ὡς τὴ θ υ σ ί α, καὶ ὅτι ὁ ἀν- θρώπος πρέπει νὰ ὑπομῆναι τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἐκπληρῶνῃ τὸν προορισμὸν του καὶ νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;—Ἄλλ' ὡς προσέξωμιν λίγο τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ Σούτσου: “Ἐάν, λέγει, κανένας αἰσχρὸς, κακὸς τύραν- νος, ἐπαπειλῶν τὴν τάξιν τῆς μεγάλης Πάλας τοῦ Θεοῦ, ἐπιβουλεύμενος δη- λαδὴ τὸν θεῖον Νόμον, ποῦ ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶνε καλοὶ, ἀγαθοί, τίμιοι, δίκαιοι, εὐπλαχοὶ, εἰλικρινεῖς, —μὴ ζητήσῃ νὰ κάμω μιάν κακὴν,

“Ἄν τῆς μεγάλης πόλεως Ἐπαπειλῶν τὴν τάξιν, Ζητήσῃ τύραννος αἰσχρὸς Παρῶνον μου προῖξιν, Πενία, φυγὴ, θάνατος Καὶ ἂν μὲ περιμένῃ, Πενίαν, φυγὴν, θάνατον Ἡ σὰρξ μου ὑπομένει.

“Ἄλλὰ ἐπιτρέψωμιν ἕνα ἄλλο πρῶτον, ὅτι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ κάνη τὸ καθήκον του, ποῦ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀψηφῶν κάθε θυ- σία, κί' αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον τοῦ σώματος; Τὸ ἴδιον δὲν ἔνοστο κί' ὁ Τολ- στοῦ, ὅταν λέγῃ κάπου στὸ «Πράσινον Ραβδί», ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος ὁδηγεῖ ὡς τὴ θ υ σ ί α, καὶ ὅτι ὁ ἀν- θρώπος πρέπει νὰ ὑπομῆναι τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἐκπληρῶνῃ τὸν προορισμὸν του καὶ νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;—Ἄλλ' ὡς προσέξωμιν λίγο τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ Σούτσου: “Ἐάν, λέγει, κανένας αἰσχρὸς, κακὸς τύραν- νος, ἐπαπειλῶν τὴν τάξιν τῆς μεγάλης Πάλας τοῦ Θεοῦ, ἐπιβουλεύμενος δη- λαδὴ τὸν θεῖον Νόμον, ποῦ ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶνε καλοὶ, ἀγαθοί, τίμιοι, δίκαιοι, εὐπλαχοὶ, εἰλικρινεῖς, —μὴ ζητήσῃ νὰ κάμω μιάν κακὴν,

μιάν παρὰ νόμον προῖξιν, ἐ- ναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀν- μὲ φοβερῆν μὲ πανίαν, μὲ στέρησιν, μ' ἐξορίαν, μὲ θάνατον ἀκόμη, ἐγὼ θὰ τάψωμιν ὄλα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν κάμω. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου, καὶ γιὰ τὸ καθήκον μου ὡς γίνω θυσία.» “Ὅταν ὁ Σούτσος ἐγραφε «τύραννος αἰσχρὸς», ἴσως εἶχε στὸ νοῦ του τὸν Τούρκον, γιὰ τὸ αὐτὸ, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ἦταν ὁ τύραννος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιαν- οῦ. Ἀλλὰ μπορούμιν νὰ τὸ πάρουμε πολὺ πῆ γενικά. «Τύραννος» ἐδῶ εἶνε κάθε ἐναντία δύναμις ποῦ μᾶς πιέζει νὰμειλῶμιν τὸ καθήκον μας καὶ νὰ κάμωμιν τὸ κακὸ, τὸ παράνομον. Ἡ δύ- ναμις αὕτη μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπέξω, δηλαδὴ νὰ εἶνε ἕνας κακὸς ἀν- θρώπος ἄλλὰ μπορεῖ νὰ ἐρχεται κί' ἀπὸ μέσα μας. Νὰ εἶνε δηλαδὴ τὰ ἴδια μᾶς ἐλαττώματα, τὰ ἴδια μᾶς πάθη ποῦ μᾶς σπρώχνουν στὸ κακὸ: ὁ ἐγωϊσμὸς μας, ἡ περηφάνεια, ἡ φιλοχρηματία, ὁ ρθόνος, ἡ ζήλεια κτλ. “Ὅλ' αὐτὰ, μὲ μιὰ συμβολικὴ λέξι, εἶνε ὁ Διάβολος. Αὐτός, τῆς περισσότερης φορῆς, εἶνε ὁ «αἰσχρὸς τύραννος» ποῦ μᾶς γυρεῖει μιὰ κακὴν, μιὰ παράνομον πράξι, καὶ κάποτε μὲ τὴν φοβέρα τῆς «πενίας», τῆς «φυγῆς», τοῦ «θανάτου». “Ἄν δὲν τὸ κάμω αὐτὸ, μᾶς λέγει, θὰ στερηθῆς, θὰ πεινάσῃς, θὰ ὑποφέρῃς, θὰ ἀναγκασθῇς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν τόπον σου, θὰ πεθᾶ- νῃς. “Ἀπειναντίας, ἀν τὸ κάμω, θὰ ζήσης, θὰ πλουτήσῃς, θὰ εὐχαριστη- θῆς, θὰ πολούσῃς.—Ἄλλὰ ὄχι! ἐταν πρόκειται νὰ ἐξαγοράσωμιν τὴν εὐτυχία ἢ νὰποφύγωμιν τὴν δυστυχία, καὶ τὰ δύο βέβαια προσωρινὰ, μὲ μιὰ κακὴν μᾶς πράξι,—κλεψία, ἀδικία, φόνον, προδοσία, ἀτιμία, ἀπάτη καὶ καθῆξις,—δὲν πρέ- πει νὰ τὸ κάμωμιν ποτὲ, ποτέ. Κί' αὐ- τὸς ἀκόμη ὁ θάνατος πρέπει νὰ μᾶς εἶνε προτιμώτερος:

Πενίαν, φυγὴν, θάνατον Ἡ σὰρξ μου ὑπομένει. “Ἡ «σὰρξ μου», βλέπετε, λέγει ὁ ποιητής, τὸ σῶμά μου. Γιὰ τὸ ὄλα μᾶς ἐπιστεῖει ὡς φοβήτρα ὁ «Τύραννος», ἐκηραζέον μόνον τὸ φθαρό σῶμα κί' ὄχι τὴν ἀθάνατην ψυχὴν. Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ π ρ ο σ ω ρ ι ν ὸ, γι' αὐτὸ καὶ μπο- ροῦμιν νὰ τάψωμιν. Μόνον ἀν ἐπηρεά- ζον τὴν ψυχὴν, θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ φοβηθοῦμε. Ἀλλὰ τὴν ψυχὴν μόνος ὁ Θεὸς τὴν ἐπηρεάζει, κί' ὅταν κάμωμιν τὸ θέλημά του, τὸ καθήκον μας, δὲν ἔ- χωμιν νὰ φοβηθοῦμιν τίποτε ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ 'ς αὕτη τὴν ζωὴν, ἔσο στερηθῆμιν, δυστυχισθῆμιν κί' ἀν θὰ μᾶς εἶνε, θὰ βρισκώμιν τὴν μεγαλύτερη παρηγορία στὴ συναίσθησιν ὅτι εἴμασθα καλοὶ καὶ ἐνάρετοι ἀνθρώποι, καὶ στὴν ἄλλη θὰ λάβωμιν τὴν ἀμοιβὴν μας, γιὰ τὴν ζήσαμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τοῦ Θεοῦ. Ὁ «αἰσ-

χρός τύραννος» απειλεί την «τάξι» της πόλεως του Θεού, με το να βιάζει τους ανθρώπους να ζούν παρά το θέλημά του, να είναι καλοί, σκληροί και άδικοι. Άλλα έμεις τον αφήσουμε, κάνουμε παντού και πάντα το καθήκον μας, δυστυχώς ίσως κάποτε προσωρινά, αλλά διατηρούμε, σαν καλοί «πολίται», την «τάξι» του Θεού, που πρέπει να είναι

Ο πρώτος και ο έσχατος;
Και κύριος σκοπός μας!
Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

H BENTETTA

(Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ο Βάρθος δεν έχασε ούτε λέξη από την όμιλία αυτή του πατέρα μου. Κι' άμέσως έκαμε το σγέδιό του: Θάπαιρνε κανένα βράδυ, — χωρίς να γυρέψι βέβαια την άδεια του νοικοκύρη, — κανέν' από τα μικρά εκείνα γι' ώ τ, που περίμεναν δεμένα στο λιμάνι, και χωρίς καρμιά επίδλεψι, να λυθούν στο τέλος της εβδομάδος για την διασκεδαστική έκδρομή της Κυριακής. Με το γι' ώ τ αυτό ο Βάρθος θα πήγαινε στο Σπαθονήσι και θα επέλεγε επιτέλους το έγκλημα εκείνο, που του είχε καταντήση πια μονομανία ένδικήσεως και που εξαιτίας του είχε κάμω τον μισό σχεδόν γύρο του κόσμου!

«Κι' αφού με τύλιξε όσο ήθελε...» (Σελ. 120, στ. γ')

Άλλα ο άνθρωπος με το σημαδιακό χέρι αναγκάστηκε να παραφυλάξη πολλές νύκτες, ως να βρή την ευκαιρία να λύση, χωρίς μάρτυρες, το γι' ώ τ που έχρειάζετο. Όταν επιτέλους το κατάφερε, ή νηγμία τον έμπόδισε να φθάση στο Σπαθονήσι πριν από τα ξημερώματα. Κι' είδαμε πως, όταν τα δύο άδελφια μπόρεσαν να ποδιθασθούν, το θύμα τους είχε ξεφύγη.

Ο θυμός λοιπόν του Βάρθου δεν ήταν άδικαιολόγητος. Το πλούσιο γεύμα που είχε καταβροχθίση, δεν τον έμαλάκωσε καθόλου κ' εξακολούθησε να βλαστημάει και να καταριέται τον Φραντζέσκο, γιατί έπρόφρασε ο κηκόμοιρος να κρυφθή. — Ναι, μά' θα τον κάμω εγώ να μού τα πληρώση όλ' αυτά άκριβά! έλεγε με λύσσα. Ο ύστερος αυτός Κα-

ζάλες θα πληρώση όλο το αίμα των Μπαρμπούτζηδων, που έχυσαν οι δικοί του. Τ' άρκίζομαι στο σακατεμένο μου χέρι! Θα μού πληρώση άκομη όλα τα χρόνια της φυλακής που έκαμα εξ αιτίας σου. Τριπλό είναι το χρέος του και τρεις φορές θάθελα να τον κάμω να πεθάνη!

Θάθελα κ' εγώ να μη μπορούσα τώρα να καταλαβαίνω τον κακούργο. Αυτή ή φρικτή γλώσσα με τρώμαζει, αυτό το άγριο μίσος μού έκανε κακό.

Πόσο θερμά παρακαλούσα από μέσα μου, να μη μπορείση ποτέ να βρη τον Φραντζέσκο!

— «Ε κ κ ο! έκαμε άξαφνα ο Μάρκος» ή καταχνιά φεύγει.

Κάτω από τα σταυρωμένα μου χέρια, έρριξα μια κρυφή ματιά στο παραθύρο. Άλήθεια, ή όμιχλη έφηνε γρήγορα, έτηκώνετο σαν τουλίνο παρακέτασμα, από εκείνα που βλέπουμε στο θέατρο, όταν άλλάζη ή σκηνογραφία. Σε λίγες στιγμές, μια γαλάζια θάλασσα σπινθηροβολούσε κάτω από γαλάζιον ουρανό και ή άλλαγή είχε γίνει τελεία.

— Και τώρα, δρομογιά να βρούμε τον Κοζάλε! έφώναξε ο Βάρθος σηκωνόμενος μ' ευχαρίστηση.

— Παιρνουμε μαζί και το παιδί, για να μός βοηθήση; έπρότεινε ο Μάρκος.

— Ά ναι, το παιδί... Κι' ο Βάρθος στάθηκε άναποφάσιτος, για να σκεφθή.

— Όχι, είπε σε λίγο, δεν μπορεί να μός βοηθήση. Δεν ξέρει κι' αυτός που είναι κρυμμένος ο Φραντζέσκος. Έπειτα, δεν θέλω να είνε παρών, όταν θα κάμω τη δουλειά μου. Άμα σκοτώσουμε τον λεγάμενο, θα τον κρύψουμε κάπου και θα γυρίσουμε να πούμε, ότι δεν μπόρεσαμε - τί κριμαί! - να βρούμε πουθενά τον άκριβό μας φίλο...

Και μ' ένα άγριο γέλιο, ο Βάρθος πήγε στην πόρτα για να βγή. Έκει όμως στάθηκε πάλι, ο να να του ήλθε καινούργια ιδέα.

— Δεν είναι φρόνιμο να τον άξίτωμε εδω, (*) είπε. Θα ξυπνήση, δεν θα μός ιδη και θα του έλθη όρεξι να μός εύρη.

Υπάρχει όμως τρόπος... Γύρισε σε μένα που έκανα πάντα τον

(*) Έτσι είχονα προηγ. φύλλου, σελ. 112.

κοιμισμένο, και με σκούνησε στον ώμο. — «Ε, ξυπνάτε! μού είπε με το σατανικό του χαμόγελο. Ξυπνάτε, σιντορίνο, να κάμωμε και μεις μια καλή φάρσα του φίλου μας Κοζάλε!

Χασμουρήθια, έτριψα τα μάτια μου, τσιτώθηκα.

— Τι δηλαδή; ρώτησα. — Θα σάς δέσωμ' εδω... να, μ' αυτό το σχοινί, έτσι!

Μού έδειξε ένα γερό σχοινί, που κρέμουνταν από ένα σιδερένιο κρίκο, κερφωμένο στον τοίχο. Συγχρόνως ο κακούργος το έπιασε και, πριν πω λέξη, άρχισε να μού τυλίγη σφιχτά το στήθος, με τα χέρια μου δεμένα μέσα.

— Βλέπετε τί όραία φάρσα;... — Ά, μ' αυτό δεν είναι φάρσα καθόλου! έφώναξα με θυμό, (γιατί ένόμισα ότι δεν θα ήταν φυσικό διόλου, να μ'ην κάμω το θυμωμένο.) Όχι, δεν θέλω να με δέσετε! Άφίστε με να φύγω, άριστέμ, σάς παρακαλώ! Όρίστε τρόποσι!

Ήμουν τόσο βέβαιος ότι ή διαμνητορία μου δεν θα είχε κανέν άποτέλεσμα! — Πασιέντσα, σιντορίνο, πασιέντσα! (*) έμουρμούρηξε ο Βάρθος.

Κι' αφού μ' έτύλιξε όσο ήθελε, πέρασε την άκρη του σχοινού στον κρίκο κ' έκαμε ένα κόμπο γερό. Ήμουν δεμένος στον τόχο!

— Αυτό δεν σάς πειράζει, σιντορίνο κ ακρίσσιμο! (**) εξακολούθησε ο κακούργος. Να ιδήτε τί γέλια θα γίνουν σε λίγο, που θα φέρουμε εδω τον Φραντζέσκο! Φάρσα μια φορά!.. Πάμε τώρα, Μάρκο, να τον βρούμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ «Η όραία φάρσα του Μπαρμπούτζη»

Έτσι ο Βάρθος κι' ο Μάρκος βγήκαν από το σπίτι, για να ψάξουν να βρούν τον Φραντζέσκο. Από το πισινό παραθύρο, που είχε μείνη άνοιχτό, τους είδα να νανειάζουν το μικρό ύψωμα, που ήταν πίσω από το σπίτι σαν ένα φυσικό προπύργιο, να σταματούν εκεί λίγες στιγμές, να κάνουν ένα μικρό συμβούλιο και κατόπι να χωρίζονται, για να πάρη βαθένως θρόμο διαφορετικό.

Ή όμιχλη είχε διαλυθή ελάχιστα κ' είχε σηκωθή ένα δροσερό αεράκι. Έγινε πάλι ένα όρατο καλοκαριάτικο πρωί. Οι δυο Σικελοί είχαν χαθή από τα μάτια μου' αλλά μού ήταν πολύ δύσκολο να φαντασθώ, ότι με τέτοια γλύκα και γαλήνη, με τέτοια χαρά Θεού, έπρόκειτο να διαπραχθή ένα τόσο μαύρο και στύγερο έγκλημα! Μού έφαινετο άδύνατο!..

(*) Έπαιτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Έταλ. ύπομνη. (***) Έταλ. προσφιλέτατε

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Μία περιπέτεια: — Νύκτα, σκοτάδι, βροχή. Ο ταξειδιώτης, μόνος, χάνεται στον άπέραντο όρομο. Προχωρεί κ' επιτέλους φθάνει 'ς ένα σταυροδρόμι. Έκει, ένας στύλος με μια έπιγραφή, του υπόσχεται: οδηγίαν, συμβουλήν. Άλλά πώς να την διαβάση εκεί ψηλά, με τέτοιο σκοτάδι; Συναθροίζει όλας του τας δυνάμεις και σκαρφαλώνει στον καθύπερο στύλο. Έκει επάνω προσκολλάται γερά και κατορθώνει νανάψη ένα σπίρτο. Και διαβάσει: «Προσοχή! νεοδαμμένο!»

Επίγραμμα εις τον Κανάρη: — Ο καθηγητής κ. Π. Καρολίδης έδημοσίευσε έσχάτως μίαν ιστορικήν μελέτην περί των Γερμανών Φιλελλήνων. Μεταξύ των ένθερμότερων ήτο και ο ποιητής Γουλιέλμος Μύλλερ, ο όπολος, εκτός πολλών άλλων ποιημάτων, έκπιευμένον εκ της Έλληνικής Έπανάστασεως, έγραψεν εις τον θάνατον του Κανάρη και αυτό το θαυμάσιον έπιγράμμα, μεταφρασθέν εις κερν ύπό του κ. Καρολίδου: «Κωνσταντίος Κανάρης καλοδμαί έν τω τάφω τούτω κείμενος. Δύο στόλους Όθωμανικούς άνετίναξα εις τον όερα. Έκοιμήθην έν

Κυρίω επί της κλίνης μου, ως καλός Χριστιανός. Είς μόνος πόθος μου, εκ του κόσμου τούτου, έτάφη μετ' έμού: Ο πόθος ίνα, έν συγκρούσει μετ' τρίτου στόλου του έχθρου μας, πεταχθώ εις τον θάνατον έν μέσω αστραπών και βροντών!»

Άκρον άωτον επιτάξεως: — Μία άθηναϊκή έφημερίς έγραψε κατ' αυτός τούτο το νοστιμον άστέρον, ότι το άκρον άωτον της επιτάξεως είναι: να σε συλλαμβάνουν, επειδή έχεις στο μάτι σου... κ ρ ι θ α ρ α κ ι!

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

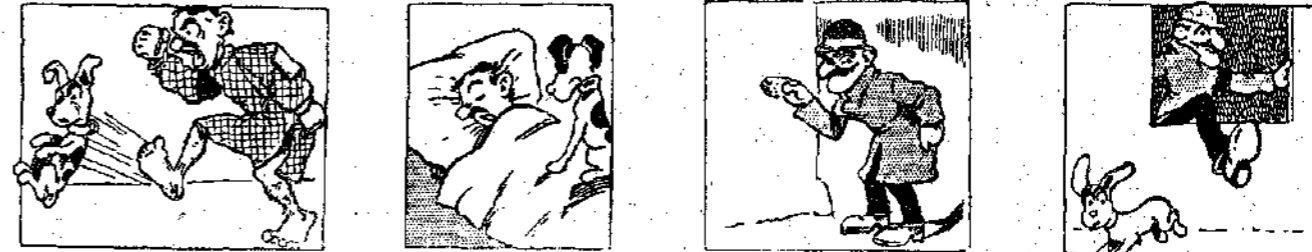
ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙ ΟΠΟΙΟΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ...

Ο Κοκκινιάς, ο τεμπέλης, μιά μέρα που γύριζε χωρίς δουλειά τους δρόμους του Πηγαίου, διάβηκε 'ς ένα κομμάτι εφημερίδος, που το πέταξε ένας διαβάτης. Ζητείται εμπιστος άνθρω-

πος, διλ νανάλαβη την φύλαξιν ενός σπουδαίου θησαυρού. Την ίδια στιγμή, ο άστυνόμος Μπέμπας έδιάβαζε στην έφημερίδα του την ίδια είδοποίησι

και άνέκραξε με χαρά και συγκίνησι: «Η δουλειά μου έγινε! Είμαι έββαιος ότι εγώ θα προτιμηθώ από κάθε άλλον ως άστυνομικός!» Γρήγορα ο άστυνόμος έφράσε τα τυχώς έφρασε την στιγμή, που ο κύριος του θησαυρού συμφωνούσε τον Κοκκινιά, ο όποιος τον είχε προλάβη. Ο Μπέμπας, φουρκισμένος που έχανε την θέση, άρρώσθη να παιέη στον Κοκκινιά ένα καλό παιγνίδι. Αυτός άνέλαβε τα καθήκονιά του

την ίδιαν βραδιά. Είχε πάρη μάλιστα ως βοηθό του και τον σκύλο Φουξέ, που από υπερλίβανο ζήλο, έγιναισε σά λυσασμένος, κάθε φορά που έξύγωνε στο σπίτι κανένος ήσυχος διαβήτη.

Ο Κοκκινιάς όμως, ο τεμπέλης, έθήλωσε που τον ξυπνούσαν κάθε στιγμή τα γαιγίσματα του σκύλου, σηκώθηκε από το κρεβάτι του και τριβήθη με το άστυνόμο στην κλατοίχη. Τότε ο Φουξέ συλλογίσθηκε: Τί με νοιά-

ζει έμένα!... — Κι' από άκνηνη τη στιγμή βουβάθηκε. Ές περνούσε όποιος ήθελε! Έπέβλεπε μάλιστα μελαγχολικά τον ύπνο του κυρίου του και του έδιωχνε όλες της μύγας που τον έ-

δεν έβγαλε τιμωριά. Έτρεξε μάλιστα και κρύφθη κάτω από το κρεβάτι... και από εκεί παρακολούθησε την άρπαγή του σπουδαίου θησαυρού. Ο Μπέμπας έχωσε σ' ένα σακκούλι όλα εκείνα τα πολύτιμα πράγματα που τα έφύλαγε τόσο άσχημα ο Κοκκινιάς, κ' έφυγε όπως είχεν έλθη,

από το παράθυρο. Φαντασθήτε την έκπληξη του Κοκκινιά, όταν έξόπησε το πρωί κ' είδε την κάσσα σπασμένη και άδειανή! «Παληόσκυλο! έφώναξε στο Φουξέ, δεν άκουσες τίποτα τουλάγιστον εσύ; Ου' να χαθής, άπιστε!» Έννοείται, ότι ο κύριος

του θησαυρού έδιωξε κακήν - κακώς τον άσυνείδητο εκείνο φύλακα. Κ' έδημοσίευσε στην εφημερίδα, ότι θα έδινε μεγάλη άμοιβή 'ς όποιον θα του έφρισκε τα κλοπεία. Τότε ο άστυνόμος Μπέμπας του τα έπήγε, τόχα ότι αυτός άνεκάλυψε τον κλέπτη. Έτσι ο κατέγγραφος, έπήρε όχι μόνο την άμοιβή, αλλά και την θέση του Κοκκινιά, που έμεινε πάλι άεργος να γυρίγη στους δρόμους. Άλλά ποιος του είπε να κοιμάται, όταν έφρασε νύχτη τα μάτια του τούτου;.. Άλλη φορά ως προσέχη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ίδε τον Όδηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κεφ. Β

ΣΕ ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Η νύχτα άποψε είνε μαύρη, σκοτεινή, Λέιπουν τ' αστέρια που τής μωροστο- [λίζουν, Κύμα και γή στον ούρανό σμίγουν κι άγ- [γίζουν, Και τής βροχής άνοιγουν διάπλατα [τοί [χρουνού.

Πένθιμη είνε ή σημαία ή τρανή, Και ή πτυχές τής, σαν να κλαίν κι' αυτές, [σφουρίζουν, Αυπηρερά και τή πυράθιρά μου τρίζουν, Κι' άκούετ' άρχια του γκιώνη ή φωνή,

Και μεσ' στη; φύση; τήν άπέλειστη αυτή [πάλι, Μεσ' στη φουρτούνα και μεσ' στην άνε- [μοσύνη,

Μονάχος είμαι, και θρηνώ σιγά - σιγά... Έσέ θρηνώ, ώ Βασιλιά, κοίτεςες θύμα... Στου μαυτιού σου τή ύπεροχο τή μνήμα, Κυλούν τή δάκρυα μου, άλδότερα, γοργά. Γραμμένο τήν 5 Μαρτίου 1911 Βασιλειος δ Βουλγαροκτόνος

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τό παράθυρο άνοιχτό. Τό φεγγάρι ρί- χνει τής χλωμές του άστίνες πάνω στήν κοιμισμένη πόλι. Τό ψυχρό άέρακι παρα- σφύει μαζί του τή διαπεραστικό άρωμα των πεύκων.

Τό σάλονι δρημο, σκοτεινό. Η βαρεία μωροδιά του καπνού άνακατείνεται με τόν δροσερό άέρα τής βουχής νυχτιάς. Πάνω στή τραπέζι σκορπισμένα χαρτιά παιγνιδιού. Οι καρέκλες σε άταξία.

Ένα άδύνατο φρου φρου άκούεται. Σάν ένα έλαφο βουγγητό, σαν ένα δειλό παράπονο... Πάνω στή μικρό τραπέζι, κοντά στή παράθυρο, τή μωροδάτο και άβρο τριαντάφυλλο ξεφυλλισθηκε. Τά ρό- δισα πέταλα έπεσαν στή χαλι, μαρμαμένα.

Αναταράχθηκαν λιγάκι άπόμα, και έπειτα.. άκίνητα, νεκρά. Ω! αυτό τή τριαντάφυλλο. Τριαντάφυλλο κοιμημένο από ένα μνή- μα, τριαντάφυλλο που γεννήθηκε μέσα σ' ένα νεκροταφείο! Τό φεγγάρι, έξα- σθενημένο, ριχνει ένα τελευταίο χαριτε- σμικό στή άγαπημένο του λουλουδι. Γιατί τή γνωρίζει καλά τή τριαντάφυλλο αυτό!

Εκεί κάτω, κοντά στή μαρμαρένιο τάφο, χθές τή νύχτα, είχαν συνομιλήσει πολύ... Τό άρολόγι κτυπά... μία - δύο - τρεις.

Τό τριαντάφυλλο πύθατε, τή φεγγάρι έξυφανίζεται πίσω άπό τή σπία, ή πό- λις άρχίζει νά βυθίζεται στή σκοτία.

Ρεζεντά

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΗΣΗΣ

Μή φοβόσαστε έσίνους που σκοτώνουν τή μορφή και δέ μωροσύνε νά σκοτώ- σουν τή πνεύμα.

Ένας πρίγκιπας τής Ιαπωνίας, είχε παραγγείλει είκοσι βάζα από πορσελάνη, μιάς εθαίρετης όμορφιάς. Ζούσε μόνο για νά τή θανατώσει. Μιά μέρα, μιά ύπηρετρια έσπασε ένα από άπροσεξία. Ο πρίγκιπας μπήκε μανιασμένος και τήν καταδάσασε σε

θάνατο. Τότε ένας άνθρωπος, παρουσιά- σθηκε στή παλάτι και είπαι:

Έγώ ξέρω μιά πολύτιμη συνταγή για νά θανατώσω τή σπασμένο βάζο, σε τούτο που νά μίν ύποπτεύεται κανένας εκεί και τήν παραμικρή ροιά. Πρέπει μόνο νά μού δείξετε όλα τή βάζα μαζί.

Τόν οδηγούνε στή μέρα; όπου τή πο- λύτιμα κομφοτεχνήματα άναπαύονται έ- πάνω σε μεταξίνο χαλί. Αναστατώνει τήν κάμαρα και με μιά σφοδρία τή ρίχνει όλα χάζω και τή συντριβει σε χίλια κομμάτια.

Αυτά τή δεκαεννιά βάζα τώπομεναν, λέει στήν πρίγκηπα, μπορούσαγε νά στοι- χίσουνε τή ζωή δεκαεννιά ανθρώπων. Πάρτε τή δική μου, είνε άρκεστή.

Ο πρίγκιπας ένοιωσε τή μάθημα και σαν σκέφτηκε, πώς όλα τή βάζα, τή χρυσο- μένα ή λαξευτά, τού παλατιού του δεινόπο- ρούσαγε νάξίζονε τή ζωή ενός ανθρώπου, έδωσε χάζη και στήν ύπηρετρια.

(M. Guyau) Παύλος Χλωμός

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Χαρισμένο στήν Τέλλον Άγχα.

Μιά μητέρα, καμμένη άπ' τού Χάρου τή νύχια, - πού άπ' τή δυό τής άγόρια, είχε άράξη τή ένα, - νάλαφροση λιγάκι άπ' τόν πόνο τή μύχια τής ψυχής τής, στή κλάμμα τήχ ή δόλια ριγμένα.

Κάποια μέρα τίγχορι, που τής ειλ' άπέζηση, μπήκε ξάφνου και είδε νά σκουπίξη, με μ' άεση τής ποδιός τής, τή μάτια που άπ' τής άκρος τους βρόση, στή χλωμά μάγουλά τής, έκλυούσε τή δάκρυ.

Τότε πέρτει 'μκροστά τής και μ' όρη ξεφωνίζει: «Πάψε κιά, μητερούλα, νά με κάνης κομμάτια! Χαμογέλασε λίγο!

Η καρδιά μου ραίξει, σαν σου βλέπω άπ' τή δάκρυ βουρκομένα τή μάτια!»

Η μητέρα τή κλάμνει στή θερμή τής άγκάλη και σφιγμένο κεφ' μέσα όρα δλόκληρη τήχ. Τό παιδί τή ρωτάει: «Θέ νά κλάμης κιά πάλι; Κι' άπαντώντας εκείνη, λέει: «Άγάτη μου, όχι!»

Από τότε; ή δόλια μεσ' στή στήθια τής πύγει τόν άγιάστου πόνο τού παιδιού πούχε χάζη και σαν βλέπει τή άλλο, τήν άγκάλη τού άνοίγει και για χάζη δική του πολεμή νά γελάζη.

Νικητής τής Άθριον

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Είχα έλθει εις τήσ Άθήνας. Ο μπα- πός μου μ' έβριλε στή Γυμνάσιο που ήτο πού κοντά στή σπίτι μας. Τήν πρώτην ήμέραν που εκάθησα εις τή θρανία, όλα τή πρόσωπα των μαθητών και των καθη- γητών μου ήσαν άγνωστα. Πόσο αισθά- νθηκα τόν έαυτόν μου μόνον!... Τέλο; έπέρας ή σκληρά αυτή δι' έμέ ήμέρα, όχι όμως και ή έντύπωσις...

Τήν επομένην, ενώ συνομιλούν με τούσ παρακαθημένους μου, είδα ένα παιδί νά εισέρχεται εις τήν τάξιν με τήν «Διάπλα- σιν» στή χείρα. Τό ζρωτό εύθυσ έάν ειη συνδρομητής και μού άπαντή ναί.

Έχει άλλους συνδρομητίας εδώ; ξαναρωτώ. — Μάλιστα, μού άπαντή και μού δεί- χνει μερικούς.

Τότε έχάρηκα πολύ. Διότι είδα ότα εί- ρισκόμενον μεταξύ φίλων και όχι άγνώ- στων... Άμέσως πλησιάζω ένα των ύποδειχθέντων.

Λαμβάνεις Διαπλάσιν; τόν έρωτά. — Ναι, μού άπαντή με χαράν' μίπως είσαι και σύ συνδρομητής; — Τό ήρώς! — Τότε έμμεσα φίλοι. Άν έχης ψευδό- νυμο πέσ μου τω, νά σου πώ κ' έγώ τή δικό μου.

Είμαι ή Έθνική Άναγέννησις. — Και έγώ ό... Λευκος Άετός.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ένας άγιώτατος, σέρονωντας ένα άθλιο σκυλί, θεμένο με χονδρό σχοινί, εισήλθε εις τήν Έκθεσιν τών Σκυλιών. — Πού είνε ό διευθυντής; ρώτησε. — Και τί τόν θέλετε; είπαι ό θυρωρός. — Νά τού δείξω τή σκυλί μου. — Αυτό τή παληόσκυλο;... Χά, χά. Και περιμένετε ποτέ νά βραβευθή ένα τέτοιο σκυλί;

Γιατί όχι; ρώτησε ό προσβληθείς κάτοχος του. — Μά τή πόδια του, εκτός των άλλων, άρχουσ. Δέ βλέπετε τί κοντά πού είνε; — Κοντά; και τί διάβολο τή ήθελε μακρότερο; Φθάνουν ως τή γή. Δέν είνε άρκετό αυτό;

Στεινωμένος Δόξδος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Αιλή: — Μπαμπά, μή ξεχάζης νά σημειώσης εις τή δελτίον για τή ψωμί και τή σκυλάκι μου τή Φάρα. Έστάλη από τή Τριανταφυλλένιο Διαβολέα

Μαμμά, τί έχω μέσα μου; — Ένδοθα, παιδί μου. — Και ποτέ νά ξεχάζη; Έστάλη από τήσ Σανθής Έλληνοπούλις

Ο δάσκαλος: — Πές μας, Ντλιο, ποιά είνε τή κνώμα; — Ο Νίκος; — Η φιλή, ή δασεία και τή... παιδικών! Έστάλη από τού Νικητού τής Άθριον

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ [Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ']

α.) Παιγνίον Έστάλη από τού Νικητού τής Άθριον

Table with 5x5 grid of letters: NE ΘΩ ΩΣ ΔΙ ΞΕ, THΣ Α ΠΕΡ, ΣΕ

Νά συναρμολογηθούν ή συλλαβαί αυ- ται, ώστε ναποτελεσθή μία προτροπή, τήν όποιαν, τώρα με τόν αποκλεισμόν, όλοι πρέπει νά τήν έφαρμοζετε.

β.) Ερωτήσεις Έστάλη από τή Γυθειωτάκι

- 1.—Ποια αριθμητικά είνε προθέσεις; 2.—Ποιον Κράτος είνε δυναμωτικόν;

γ.) Από τούς Γαλλομαθείς Losange Έστάλη από τού Γερμανόπαιδος

- * * * * * = Σφύρανον. * * * * * = Κραυγή. * * * * * = Κρέμα, * * * * * = Φοργάτα. * * * * * = Είκόν. * * * * * = Θέρος. * * * * * = Φωνήση.

Και καθέτος τή ίδια.

Αήλωσις: Αί λύσεις:—θεωρήσπε ζητημέ- των τού αυτού φυλλαδιού, —συνδεθένται άπαιραι- τήτως υπό τής μόνον δικαλέπτου καθαρού γραμ- ματοσημου.

Λύσεις τού 13ου φύλλου α.) Έλλάς, Σουηδία, Όλλανδία, Βέλ- γιον, Δανία.—β.) Δεκάξη (δέκα ξι.)—γ.) Chaque pour soi et Dieu pour tous.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Άθήναι, 38, όδός Έθριπίδου τήν 1ην Μαρτίου 1917.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τούς βραβευθέντας εις τόν Δια- γωνισμόν Ζωγραφικής και τούς παρακαλώ νά ησησουν τή βραβεσία των και νά μού στείλουν τήσ φωτογραφίας των, δια νά τής δημοσιώσω.

Τό Τραγούδι τής Δευτεριάς μού γράφει: «Συμφωνώ με τήν Έθνικήν Άναγέννησιν και ξεκαθάνω σήμερα κ' έγώ. Άπό τόν Μάρτιο διέ μου σπέλλησ τή δική μου φυλλάδια μαζί με ένα άόλη άγοραστού» σου προσγομα δέ δε: σε μιά εβδομάδα θά σου έγγραφώ κ' ένα δυό έτη- σίαισ ύπηρετητίας. Πιστεύω, δε: σε βοηθώ μ' αυτό τή ξεκαθάνωμα.» Άκού; εκεί πού δέν με βοηθείς! Μαζέρι νά τή έκαμνω όλοι...

Σ' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Φιλόπατρις Έλληνοπούλις. Η καυμένη ή γαμιά... ό Θεις νά σου τή φυλάξη πολλά χρόνια άκόμη, νά τή χερζέ. Ά, είνε θεσσαρός; μιά γιαγιά, δια τή παιδί τού παιδιού τής; πού καθώς λέγει ή λυός, είνε «δυό φορές παιδί τής»... Όσο για τήν έρωτήσί σου, άν ό Βάρθες θανατωθή τόν Φραντζέσκο... μήπως; ξέρω κ' έγώ; θέ τή λύσω.

Τό Γυθειωτάκι μού γράφει: «Πέρα πολύ άραίο τή Δέσφο τού Τέλλον Άγχα, άν και χάζε τί δικό του μ' ένθουσιάζει. Πώς ήθελα νά ένέγναρίζη, για νά τού φανερώσω τόν θαυμασμό μου και τήν άγάτη μου. Και στή σπία μας, ξέρω, τόν άγαπούμε όλοι. Η μαμμά μάλιστα λέγει ότα αυτό τή παιδί τή άγαπήσάν δικό τής.»

Τή άραίο πρῶγμα νά είνε κανείς; Τέλλο; Ά- τραί; Άλλά δυστυχώς δέν μωροσύν νά είνε ό- λοι... Μα άν ήταν όλοι, τί ξζία θά είχε;... Και βέβαια, λέλέ, πού δέν άπαίτω νά μού γράφης όταν είσαι κ' άρρώστος! Ένωσια σου και τήν άγάτη σου τήν ξέρω. ώστε μίν άρρω- χής; όταν σ' έμποδίζη κάτι τί νά μού γράφης μίαν εβδομάδα. Έγω θά πώ: «Ο καλμένος μου ό Λελέ, ή πολλά μαθήματα θά είχε, ή άδιάθετος θά ήταν.» Κι' θά περιμένω νά μού γράφης τήν άλλη.

Νά κ' ό Άλέξανδρος ό Μακεδόν πού είχε νά μού γράφη έσσον καιρό. Μού γράφει σήμερα για νά μού πῆ, θέ είχε τούσ πολλή μαθημα- τα, πού δέν μωροσύν νά φαντασθώ! Κ' έν Άλλο: Σκαλίξων, λέει, παληός; μου τόμου; βρήκε κάτι τί πολύ σκανδαλιστικό για τής σημερινής περιστασις: τήν είκόνα ενός παχυντάου ανθρώ- που, ό όποιος τρώγει ένα κομμάτι ψωμί, με- γάλο σαν κ' αυτόν, και ξανατρώγει, άσπρο!...

Καλά τή κατάλαβες, Όθριον Θεόλε. Εί; τή όπ' άρ. 182 Φωνητόπαιον τού προηγουμέ- νου φύλλου, έγινε λάθος: εις τήν όρχήν, αντί ενός άστερισκου, μπήκε έν ντ. Νά τή διορθώ- σετε άμέσως; γιατί δέν λύνεται με τή ν, ούτε με τή σίγμα. Θέλει άστερισκον.

«Τάποταλέματα τής Ζωγραφικής, — μού γράφει τή Έθνική Όνησι,—μυ άρασαν πολ- λή, γιατί είχανε κρίσι έκτεταμένη, όπως τή συ- νήθις; στή παληή χρόνια. Έπιζήω πώς αυτό θά τή κάνη και σεις; άλλου; Διαγωνισμός, και μάλιστα τού; φιλολογικού.»—Ναι, όταν οι διαγωνιζόμενοι είνε λίγοι. Όταν όμως είνε 300 και 500, πώς νά τή κάνη; Σ' ευχαριστώ δια τής ευρησίας. Άστρη τής Αόξης. Έπιδάξια τή ταξιδιωτικόν σου και μού άρασε πολύ. Ναι, θά φυλάξω αυτό νά βιβλια- ράκι, πού θά μού ένθυμίζη ένα τόσο καλόν μου φίλον.

Χάιρω, Μιγά, πού έγινες; καλή και σ' ευ- χαριστώ πού δέν με ξεχάζ; τής προσοχής σου. Κ' έγώ ύποθέτω ότι ό σ' έδλας, εκτός τής μομπότας, και ή παλωργία. Φαίνεται, ότι τώρα πού δέν υπάχει άφθονο ψωμί, δέν πρέπει νά τρώη κανείς; πού και από τάλλα. Χωρίς ψωμί, βλάπτουν. Κρυφές λοιπόν τήν όρεξι σης. Άλλω; τή ό έπιστιμής όρχις, τή πρώτο σι- τοφορτί μās παρεδθή, κ' ελάττωσε ότι θά έκαλοουθήση τακτικά.

Παραστικά, Δόξα τού Έλλητισμού. Βίβλια, ύστερ' από τέτοιο τρέξιμο, πού σου κάνει ή μαμμά με οινόπνευμα, μωροσύν τή σπία σου νά μίν εις ζεστό; Πρόσεχε όμως, γιατί αυτές ή άρρώστειες είνε ύπολες. Νά μίν ξευφρευθής ότι δέν έχεις πυρετό και νά φυλάξησ καλά, εις νά σ' άφίση κατέ ένόληγρησι. Δια τή άλλο πού μού γράφεις, όχι, διότι φοβούμαι ότι δέν θά έμψέσω άρκετόν ποσόν. Και άλλοτε τή έσοκι- μαση αυτή και τή είδα...

Μιά κληρά μου φίλη μού γράφει: «Έδιά- βασε στή τελευταίο σου φύλλο τήν Έπιστολή τού κ, Φαίδων; και είμαι πολύ περιεργή νά μάθω, άν συμφωνή ή φίλη μας Τροσύνη με όσα γράφεις.» Τή γράμμα είνε από τής 28 Φεβρ. ώστε έννοει τήν Έπιστολήν περί Νη- σταίας. Κι' γιατί δέν θά συμφωνήσες ή Τροσύ- νη; Ούτε καλόγρη τή φαντάζομαι, ούτε για όθε τήν ξέρω.

Με πολλή μου χαρά, Έλληνοπούλι, έλαβή γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Ναι, κ' «Κυριακή τής Διαπλάσεως» θαρχίσουν πάλι. Τήσ άνεβάζα ένκα τού αποκλεισμού. Άλλά τώρα πού υπάρχουν έλαπιδες νά χαλαρωθή γρή- γορα, θά κάμω τήν ειδική Προκήυσι.

Πού δικαίως παραπονείται ό Γερμανόπαις, ότι πολλοί φίλοι μας; εις τή τετράδιον τών Μ. Μυστικόν, γράφουν τού ψευδώνυμον τών πόν δν άπευθύνεται με μελάνι και όχι με τον αυτό, αλλά και δλόκληρος φράσεις, ευχαριστίας κτλ. πάλι με μελάνι. «Ετσι χαλζ ή σύμορφά των τετρα- δίων, και έν θελήση κανείς νά τή κάμη Λεύκο-

μα, θά είνε άσχημα.» Μι δέν είπαμε τόσες φο- ρές, ότι αυτὰ πρέπει νά γράφονται με μελάνι, για νά τή άόνη έπειτα ό λαμβάνων τή τετράδιον; Τό ψευδώνυμον μάλιστα είνε άπαραίτητον νά γράφεται με μελάνι, για νά σβένεται εύκολα, διότι είμπορεί νά θέλη κανείς νά δειξη τή λεύ- κωμά του εις ένα φίλο του, αλλά νά μη θέλη νά τού φανέρωσ και τή ψευδώνυμον του. Όταν λοιπόν έν. γραμμένο με μελάνι, πώς θά τή σβύση, χωρίς νά μωροσύν τή τετράδιον; Βλέπετε, ότι καθε τί πού άπαγορεύω, έχει τόν λόγο του, και πρέπει νά συμμορφωθετε.

Θά ξαναλέξης, Ε. Έτσι συμβαίνει συνηθως. Τό παιδί, με τήν προήν άνατροφή, λαμβάνει ιδέας όρθοπευτικάς. Έπιπτα διαβάει τή κακά βιβλία, άκούει τή σοφιστικά των άδειπών και έπειδή δέν έχει άκόμη άρετή καί και πείρα, περνούρεται και ή άμφοβάλλει, ή άπιστεί. Άλλά στή τέλος; βλέπει τήν πλάνη του και έπιστρέφει εις τή όρθην. Νά είθης ότι έτσι θά συμβή και σε σένα, άφου είχας τήν άτυχία νά παρασυρθής και ν' άλλίξης. Θά ξαναλέξης!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αότην τήν εβδομάδα έλαβα τή δέξη: «Από τή Φαίδρα».—Τί νά τήν κάμω τήν δεκάρα!—«Συγγαμίσι».—Παρηγορία Άγγε- λου.—«Διό Φαγάρου».—Π. Πήνυμα, Προβλή- ματα, Παιγνία και διάφορα δια τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική τής προηγουμένης Σελίδος:— «Ροδόφυλλο.» Άνίστα από τή προηγουμένη. Προπάντων τή 8. Μόνο τούσ δύο τελευταίους στίχους τού 10, δέν βρισκώ νόημα. Ποιάς είνε ή σκληρό; Νόμος; Κ' άφου είνε Νόμος, μπο- ρεί νά μη σάψη κανείς ταπεινά;—«Δυσ άδελ- φια.» Τό κομμάτι έξοχο αλλά όχι τόσο καλά μεταφρασμένο. Σε πολλή μέρη δέν έδγαζα έν- νοις κ' αναγκάσθηκα νά κάμω διορθώσεις κατά συμπερασμόν. Τό ύφος όμως τού μεταφραστή δέν είνε άσχημο.—«Ο Παππούς.» Χαρισμέ- νη ή είκόνα τού παππού, πού άρτίζει τής ανα- μνήσις για νά φίληση τή έγγονάκι, γυρίζω, σε μιά στήγνή, από τή παρεθών εις τή μέλλον. Στοιχειογικά, τή πρώτα τετράστιχο τελειότερο. Έν γένει, πρόσδος!—«Στήγασμοί.» Αδρότα- νοι, και στήν ιδέα και στή διατύπωσι. Σάν δεύτερο μόνο, κάποια άσάφεια. Πρέπει νά τόν ξαναδιαβάση κανείς για νά τόν καταλάβη. Και πάλι θά τού μείνη ή απορία: πώς; ή σύμορφά δόξωσος τή τριαντάφυλλο σε κλωνάρι ψηλότερο από τάλλα; Μάλλον ή ίδια του ή ζωτική δύναμις; ίσως και ή τάχη.—«Ο Έδνυχής ά- νδρικοι.» Ίνωστό τή ανέθιδο, παληό, αλλά... ξαναγραμμένο με συντομία. Ευχαριστός; θά τή διαβάσωσ όσοι δέν τή ξέρουν.—«Οι Έλεγχοι.» Καλό διηγηματάκι. Ο πρόλογος όμως περι- τός. Μπορούσε νά μή κατ' εύθαιαν σέ θέμα: «Εγύριζε από τή σχολή μου στή σπία, όταν με προσέκρασαν δυό παιδάκια» κτλ. Και μού ήλθε νά σβύσω όλα τή εν τώ μεταξύ. Άλλά τή λυπήθηκα. Είνε εύμορφα. Έκείνο μάλιστα τή «προσπεθούσα νά ζεστίνω τή χείρα μου στή ζεστά κάσικα πού είχα στήν τάσην, αληθινό ευ- ρημα.»—«Από τή Φαίδρα», ωστίμ. Άν και μού τή καταγγέλλου, ως αντιγραφικό από τόν «Παιδ. Άστρα», έγώ πιστεύω ότι ή Φ. Ε. τή μεταφράσε εν τού Έλληνοσ.—Παιδ. Πινά- ματα, άρατα και τή δού.

Και τής σημερινής:—«Σε μιά θλιβέρη έπέ- τελο.» Είνε σπάνιο στή μνήμη τού έθνομάρτυρος Γεωργίου Α'. Πολύ εύμορφο. Ο Βασιλειος ό Βουλκοτόνος με πληροφόρη μάλιστα, ότι είνε μεταφράσις γαλλικού σονέτου, πού τή έγραψεν ό ίδιος—γράφει, βλέπετε, κ' έγαλλικά,—όταν ήτο 14 - 15 έτών, κ' έπληθή από έπιτροπήν Γάλλων καθηγητών.—«Τό Τριαντάφυλλο.» Αδρό- τατον. Έκείνος ό έλαφο; κρότος τών φύλλων πού πέφτουν, στή νυκτερινή σιωπή ενός δωματίου, κάποτε ίσως; θά σάς έλίγησε τήν προσοχή, ώς

